

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

22 ianuarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în componența:
președinte
judecători

Diaconu Iurie
Catan Liliana
Guzun Ion
Ghervas Maria
Burduh Victor

judecând, fără participarea părților, recursul ordinar declarat de procurorul în procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 mai 2018, în cauza penală privind-o pe

BIVOL Mariana XXXXX, născută la
XXXXX, originară și domiciliată în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 29.03.2013 – 23.11.2017;

Instanța de apel: 22.12.2017 – 29.05.2018;

Instanța de recurs: 26.10.2018 – 22.01.2019.

În baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

C O N S T A T Ă:

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 23 noiembrie 2017 Bivol M. a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art.191 alin. (2) lit. d) Cod penal la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în cadrul instituțiilor financiare pe un termen de 3 ani.

Potrivit art. 90 Cod penal s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probațiune de 4 ani. În baza art.90 alin.(6) Cod penal, Bivol M. a fost obligată să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *în fapt*, a constatat că, Bivol M., la 12 mai 2012, pe parcursul zilei, activând în calitate de casier - operator la Agenția nr. 1, filiala nr. 6 Ialoveni a S.A. „FinComBank”, amplasată în or. Ialoveni str. Alexandru cel Bun 41, având intenția delapidării averii străine, folosindu-se de situația de serviciu, a însușit ilegal, în scop de profit, mijloace bănești în valută națională și străină, ce aparțin S.A. „FinComBank”, aflate în gestiune și care-i erau încredințați în conformitate cu

obligățiile de serviciu în administrare - 269602,30 lei moldovenești, 13827 Dolari SUA, echivalentul în lei moldovenești - 164242,64 lei, 7960 EURO, echivalentul în lei moldovenești -122316,55 lei, 37500 ruble rusești, echivalentul în lei moldovenești - 14771,25 lei, 4050 lei românești, echivalentul în lei moldovenești -14017,46 lei, 200 hrivne ucrainene, echivalentul în lei moldovenești - 295,74 lei, total însușind ilegal mijloace bănești în valută națională și străină în valoare de 585245,94 lei, ceea ce constituie proporții deosebit de mari, iar cu banii însușiți ilegal s-a eschivat de la locul infracțiunii, părăsind teritoriul Republicii Moldova și eschivându-se de organele de drept, astfel cauzându-i S.A. „FinComBank” o daună materială în proporții deosebit de mari.

Pe baza stării de fapt expuse supra, *în drept*, prima instanță a încadrat juridic acțiunile inculpatei Bivol M. în temeiul art. 191 alin. (2) lit. d) Cod penal - *delapidarea averii străine cu folosirea situației de serviciu*.

Prin rechizitoriu, Bivol M. a fost învinuită de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) Cod penal, *delapidarea averii străine, adică însușirea ilegală a bunurilor altei persoane, încredințate în administrarea vinovatului, săvârșită cu folosirea situației de serviciu, în proporții deosebit de mari*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Bivol M. să fie recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) Cod penal, și condamnată la 12 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

În motivarea cererii, apelantul a invocat că sentința este vădit ilegală, deoarece prin probele prezentate de către partea acuzării și examinate în instanța de fond, a fost pe deplin dovedită vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) Cod penal, pe când instanța, apreciind unilateral și eronat circumstanțele de fapt și de drept, recalificând fapta, a pronunțat ilegal o soluție de condamnare a inculpatei, în baza art. 191 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Pretinsele încălcări la administrare probelor admise de către organul de urmărire penală nu sunt justificate și nici instanța nu a motivat în hotărârea sa, în ce constau aceste încălcări, din care considerente argumentele instanței privind încălcarea actelor departamentale la întocmirea actului de revizie, nu au un suport probator.

Argumentul instanței precum că organul de urmărire penală nu a atribuit calitate procesuală de mijloc material de probă actului de revizie, este contrar prevederilor art. 93 alin. (2) pct. 5) Cod de procedură penală, coroborat cu prevederile art. 157 alin. (3) din același cod. Or, potrivit normelor citate, documentele reprezintă probe, iar în cazul nostru, actul de revizie constituie document, care se prezintă de către persoanele fizice și juridice la demersul organului de urmărire penală făcut din oficiu sau la cererea altor participanți la proces ori la demersul instanței făcut la cererea părților, precum și de către părți în cadrul urmăririi penale sau în procesul judecării cauzei.

Apelantul a mai invocat că instanța incorect a reținut, precum că în sarcina inculpatei Bivol M. urma să se rețină delapidarea sumelor de bani încredințate acesteia la

11 mai 2012, când a primit schimbul și, nu suma indicată în actul de revizie din 14 mai 2012, deoarece Bivol M., pe lângă suma de bani încredințată la 11 mai 2012 la preluarea schimbului, a delapidat și sumele bănești percepute în urma tranzacțiilor cu clienții băncii în perioada 11 mai 2012 – 12 mai 2012, în timp ce s-a aflat la serviciu. Astfel, poziția acuzatorului de stat vizavi de calificare, a fost una corectă și probată, iar instanța a examinat superficial și tendențios probele cercetate în instanță.

Mai mult ca atât, chiar dacă instanța a reținut nemotivat că Bivol M. la situația zilei de 11 mai 2012 a recepționat: Lei românești - 4050; - Lei moldovenești 295276,83; - EURO 4015; - Dolari SUA 9344; - Ruble rusești 28000, sume bănești care diferă puțin de cele indicate în actul de învinuire, totuși, instanța urma să califice fapta ultimei în baza art. 191 alin. (5) Cod penal și nu alin. (2) al aceluiași articol, deoarece sumele nominalizate echivalente în valută națională și cumulate, constituiau în total 477971 lei, adică proporții deosebit de mari la data pronunțării sentinței.

În același context, s-a menționat că inculpata a recuperat prejudiciul cauzat prin infracțiune, fapt ce în mod indirect demonstrează vinovăția acesteia, chiar dacă nu a recunoscut vina.

Așadar, având în vedere cele expuse, se consideră că vina lui Bivol M. de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) Cod penal, a fost demonstrată pe deplin, din care considerent, aceasta urmează a fi declarată vinovată și condamnată la detenție, întrucât nu există împrejurări care ar duce la concluzia de a nu fi rațional ca acesta să execute real pedeapsa cu închisoare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 mai 2018, a fost admis apelul procurorului, casată integral sentința, inclusiv din oficiu, și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care s-a dispus încetarea procesului penal în privința lui Bivol M. pe art.196 alin.(4) Cod penal, din motivul expirării termenului de prescripție pentru tragerea la răspundere penală, conform art. 60 alin. (1) lit. b) Cod penal.

5. În partea descriptivă a deciziei s-a menționat că este eronată concluzia instanței de fond privind condamnarea lui Bivol M. în baza art. 191 alin. (2) lit. d) Cod penal, soluția respectivă fiind contrară probelor administrate în ședința de judecată în instanța de fond și în apel.

Or, verificând probele materiale examinate în ședința de judecată în fond precum și în instanța de apel, dându-le o nouă apreciere, instanța de apel a constatat următoarele:

„La 12 mai 2012, Bivol M., activând în baza ordinului nr.598-C din 03 octombrie 2011 în calitate de casier-operator la Agenția nr.1, filiala nr.6 Ialoveni S.A. „FinComBank”, amplasată în or. Ialoveni str. Alexandru cel Bun 41, pe parcursul zilei, având intenția cauzării de daune materiale în proporții deosebit de mari, prin abuz de încredere, fără scop de însușire, folosindu-se de situația de serviciu, a cauzat daune materiale în proporții deosebit de mari, care constituie mijloace bănești în valută națională și străină, ce aparțin SA „FinComBank”, aflate în gestiune și care-i erau încredințați în conformitate cu obligațiile de serviciu în administrare - 269602,30 lei moldovenești, 13827 Dolari SUA, echivalentul în lei moldovenești - 164242,64 lei, 7960

EURO, echivalentul în lei moldovenești -122316,55 lei, 37500 ruble rusești, echivalentul în lei moldovenești - 14771,25 lei, 4050 lei românești, echivalentul în lei moldovenești - 14017,46 lei, 200 hrivne ucrainene, echivalentul în lei moldovenești - 295,74 lei, în total mijloace bănești în valută națională și străină în valoare de 585245,94 lei, astfel cauzându-i S.A. „FinComBank” - daună materială în proporții deosebit de mari.”

Cu toate că inculpata Bivol M. a pledat nevinovată, instanța de apel a statuat că în acțiunile acesteia sunt prezente elementele componente de infracțiune prevăzute de art. 196 alin.(4) Cod penal, adică *cauzarea de daune materiale în proporții deosebit de mari prin abuz de încredere, dacă fapta nu constituie o însușire.*

Declarațiile inculpatei Bivol M. privind nevinovăția sa de comiterea acestei infracțiuni se combat prin totalitatea de probe pertinente, concludente, utile și veridice cercetate în ședința de judecată și anume: prin declarațiile martorilor audiați și probele scrise cercetate în ședința de judecată. Aceste probe coroborează între ele și demonstrează incontestabil vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii de cauzare de daune materiale în proporții deosebit de mari, prin abuz de încredere, dacă fapta nu constituie o însușire.

Totodată, nerecunoașterea vinei de către inculpată, instanța de apel a apreciat-o ca o metodă de apărare și un drept de a nu se auto-incrimina garantat de art. 66 Cod de procedură penală și art. 6 CEDO, or persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărit pentru depunerea declarațiilor false sau refuzul de a face declarații și nu poate fi calificate ca circumstanță agravantă la stabilirea pedepsei penale. Astfel, poziția inculpatei Bivol M. potrivit căreia ea nu este implicată în comiterea infracțiunii, este una declarativă și formală, exprimată cu scopul de a evita răspunderea penală.

Potrivit doctrinei, obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute de art. 196 Cod penal are un caracter complex: obiectul juridic principal îl constituie relațiile sociale cu privire la patrimoniu, care au în conținutul lor un drept de creanță; obiectul juridic secundar îl formează relațiile sociale cu privire la libertatea manifestării de voință și minimul necesar de încredere.

Obiectul material al acestei infracțiuni se prezintă în mod diferit, în funcție de modalitatea faptică prin care se exprimă fapta prejudiciabilă. În contextul infracțiunii de cauzare a daunelor materiale prin înșelăciune sau abuz de încredere obiectul material al acesteia trebuie cercetat în raport cu modalitatea faptică pe care poate s-o îmbrace infracțiunea dată.

Latura obiectivă a infracțiunii analizate are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă care este alcătuită din două acțiuni (inacțiuni): acțiunea sau inacțiunea principală care se exprimă în cauzarea de daune materiale; b) acțiunea sau inacțiunea adiacentă care se exprimă în înșelăciune sau în abuz de încredere; 2) urmările prejudiciabile sub formă de daune materiale în proporții mari; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile; 4) circumstanțele săvârșirii infracțiunii: dacă fapta nu constituie o însușire.

În acest sens, rezultând din probele cercetate în ședința instanței de apel și din învinuirea adusă lui Bivol M. nu s-a constatat indicele „înșelăciunii” or, prin înșelăciune se înțelege dezinformarea conștientă a victimei, care constă în prezentarea vădit falsă a realității (*înșelăciunea activă*) sau în trecerea sub tăcere a realității, când sunt ascunse faptele și circumstanțele care trebuie comunicate în cazul săvârșirii cu bună-credință și în conformitate cu legea a tranzacției patrimoniale (*înșelăciunea pasivă*), circumstanțe care nu s-au găsit confirmare în acțiunile inculpatei.

În ipoteza abuzului de încredere, făptuitorul exploatează raporturile de încredere care s-au stabilit între el și victimă. Ultima este, de regulă, proprietarul sau administratorul unei anumite mase patrimoniale. De regulă, raporturile de încredere decurg din încheierea unor convenții de drept civil (mandat, depozit, asigurare, comision, administrare fiduciară etc.) sau din alte fapte juridice.

Latura subiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 196 Cod penal se caracterizează, în primul rând, prin vinovăție sub formă de intenție directă. De cele mai multe ori, motivul infracțiunii în cauză este interesul material. În afară de aceasta, făptuitorul trebuie să urmărească un scop special - scopul de cupiditate, care nu cuprinde scopul sustragerii.

În speță, s-a demonstrat că Bivol M. a comis o faptă prejudiciabilă de cauzare de daune, prin abuz de încredere, cu urmări prejudiciabile în proporții deosebit de mari, în mărime de 585245,94 lei, părții vătămate S.A. „FinComBank”, fără ca fapta să constituie o însușire.

Mai mult, s-a notat că Bivol M., activând în calitate de casier - operator la Agenția nr. 1, filiala nr. 6 Ialoveni S.A. „FinComBank” și având răspundere material individual deplină conform contractului nr.309/11 nu și-a executat corespunzător obligațiunile funcționale potrivit fișei postului și anume din probele cercetate s-a constatat că Bivol M. nu a primit-predat safeul metalic personalului de pază sau predarea genții sigilate Serviciului de încasare a băncii conform obligațiunilor funcționale, ca urmare acest fapt fiind constatat și prin Actul cu privire la revizia numerarului și a altor valori gestionate de punctul pentru schimbul valutei a filialei, potrivit căruia Bivol M. nu a sigilat geanta.

Totodată, la 14 mai 2012, la orele 08:06 oficiul instituției financiare a fost scos de sub alarmă și tocmai abia la orele 08:20 din aceeași dată nemijlocit polițistul a apăsător butonul de alarmă, iar constatarea lipsei mijloacelor bănești a fost efectuat în lipsa organelor de resort, or potrivit procesului-verbal de cercetare la fața locului din 14.05.2012 cercetarea a început la ora 13.50 și s-a încheiat la ora 14.50.

Prin urmare, s-a concluzionat că instanța de fond a încadrat greșit acțiunile inculpatei Bivol M. în baza art. 191 Cod penal, or, nu a fost demonstrat elementul esențial al infracțiunii de delapidare a averii străine - însușirea, astfel de către partea acuzării nu a fost prezentată nici o probă care ar dovedi că Bivol M. având intenția delapidării averii străine, folosindu-se de situația de serviciu, a însușit ilegal, în scop de profit, mijloace bănești în valută națională și străină, ce aparțin S.A. „FinComBank” în valoare de 585245,94 lei, ceea ce constituie proporții deosebit de mari.

Astfel, actul de acuzare a fost structurat pe niște presupuneri nefiind confirmate prin circumstanțe de fapt și de drept, nefiind reflectate prin mijloace de probă. Din ansamblul

probelor rezultă că, modalitatea faptică prin care a acționat Bivol M. ține anume de abuzul de încredere.

La caz totuși nu a fost demonstrat, că Bivol M. a însușit mijloace bănești în valută națională și străină, ce aparțin S.A. „FinComBank” în valoare de 585245,94 lei, ci s-a considerat că în acțiunile inculpatei Bivol M. este întrunită latura obiectivă a infracțiunii de cauzare de daune prin abuz de încredere, fiind atestată fapta prejudiciabilă manifestată prin acțiunea de cauzare de daune S.A. „FinComBank”.

Totodată, s-a constatat legătura causală dintre fapta prejudiciabilă menționată supra și urmările prejudiciabile, manifestate prin cauzarea de daune materiale în proporții deosebit de mari.

Astfel, în baza principiului contradictorialității în procesul penal, principiu unanim recunoscut și susținut de jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului, sarcina probațiunii în ședințele de judecată în prima instanță îi revine acuzatorului de stat. Fiindcă funcția acuzării este pusă pe seama procurorului. Curtea Europeană pentru Drepturile Omului în hotărârea *Capean contra Belgiei* din 13 ianuarie 2005, a constatat că, în domeniul penal problema administrării probelor trebuie să fie abordată din punctul de vedere al art. 6§2 din Convenție și e obligatoriu, inter alia, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

În cazul de față sunt opozabile constatările stabilite în Hotărârea CEDO din 20 aprilie 2006 - I.H. versus Austria. Informarea acuzatului cu privire la existența acuzației penale. În acest sens invocăm, că acuzarea a admis încălcarea art. 6, parag. 3 lit. a) exercițiul efectiv al dreptului la apărare implică faptul ca acuzatul să poată dispună de informații precise și complete cu privire la acuzațiile îndreptate împotriva sa.

Sancțiunea art. 196 alin. (4) Cod penal prevede pedeapsa cu amendă în mărime de până la 550 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, în ambele cazuri cu (sau fără) privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 2 la 5 ani, adică infracțiunea de cauzare de daune materiale în proporții deosebit de mari prin înșelăciune și abuz de încredere se încadrează în categoria infracțiunilor mai puțin grave prin prisma art. 16 Cod penal.

Potrivit art. 53 lit. g) Cod penal, persoana care a săvârșit o faptă ce conține semnele componenței de infracțiune poate fi liberată de răspundere penală de către procuror în cadrul urmăririi penale și de către instanța de judecată la judecarea cauzei în cazurile prescripției de tragere la răspundere penală.

Conform art. 60 alin. (1) lit. b) Cod penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au 5 ani de la săvârșirea unei infracțiuni mai puțin grave.

În conformitate cu art. 389 alin. (1) Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată.

Totodată, potrivit art. 389 alin. (4), pct. 3) Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă, fără stabilirea pedepsei, cu liberarea de răspundere penală în cazurile prevăzute în art.57 și 58 din Codul penal, cu liberarea de pedeapsă în cazul prevăzut în art. 93 Cod penal sau al expirării termenului de prescripție.

În această ordine de idei, în virtutea celor expuse supra, s-a constatat necesitatea recunoașterii vinovăției lui Bivol M. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 196 alin. (4) Cod penal, cu liberarea de răspundere penală în legătură cu expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală prevăzut de art. 60 Cod penal.

Concomitent cu expirarea termenului prescripției tragerii la răspundere penală se stinge și dreptul statului de a stabili răspunderea penală și de a aplica pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea comisă, stingându-se totodată și obligația infractorului de a mai suporta consecințele săvârșirii infracțiunii (răspunderea penală).

Constatând intervenirea prescripției, organul de drept va dispune neînceperea urmăririi penale, încetarea urmăririi penale sau încetarea procesului penal. Verificarea împlinirii termenului de prescripție este anterioară oricărui examen al fondului, dar prescripția poate fi invocată în tot cursul procesului penal, instanța fiind datoare să o constate din oficiu.

6. Nefiind de acord cu soluția instanței de apel, procurorul contestă decizia cu recurs ordinar prin care solicită casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei, de către aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Pe fond, recurentul susține că decizia respectivă este pasibilă casării, deoarece instanța nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel, precum și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar faptei comise de Bivol M. i s-a dat o încadrare juridică greșită, mai precis hotărârea este neîntemeiată în partea ce ține de recalificarea acțiunilor inculpatei de la art. 191 Cod penal, la art. 196 Cod penal.

În cazul în care instanța de apel nu este de acord cu aprecierea probelor de către procuror și a ajuns la concluzia de a recalifica acțiunile inculpatei, urma să dezvăluie această concluzie, expunându-și punctul său de vedere asupra fiecărei probe aduse în sprijinul învinuirii.

În această speță, instanța de apel nu a îndeplinit prevederile stricte ale legii și nu a ținut seama de explicațiile Plenului Curții Supreme de Justiție din pct. 14) al Hotărârii nr.22 din 12 decembrie 2005 „Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordin de apel”. Colegiul penal al Curții de Apel, analizând materialele cauzei, a ajuns la concluzia că, organul de urmărire penală a încadrat eronat acțiunile inculpatei Bivol M. în baza art. 191 alin. (5) Cod penal și a dispus reîncadrarea acestora în temeiul art.196 alin. (4) Cod penal. Cu această soluție, recurentul nu este de acord, pe motiv că, de către instanța de apel nu au fost stabilite toate elementele infracțiunii de delapidare stabilite parțial de instanța de fond și remarcate de partea acuzării, deși s-au descris în decizie toate declarațiile martorilor, acestora li s-a dat o apreciere selectivă și neintegrală, punându-se accentul pe lipsa elementelor delapidării.

Partea acuzării este de părerea că, instanța de apel a aplicat incorect prevederile art. 101 alin. (1) ale Codului de procedură penală și a dat o apreciere improprie probelor din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității lor.

Acuzarea constată că, instanța de apel, deși în partea dispozitivă a deciziei recunoaște cauzarea prejudiciului în proporții deosebit de mari cu folosirea situației de serviciu, totuși nu a indicat care anume acțiuni ale inculpatei constituie componentă de infracțiune ce se încadrează în baza art. 196 Cod penal, astfel încălcând prevederile art. 394 alin. (1) Cod de procedură penală, conform cărora partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii.

De către Bivol M. a fost realizată latura obiectivă a delapidării, adică însușirea ilegală a bunurilor altei persoane încredințate în administrarea vinovatului. De fapt, pentru delapidarea averii străine este caracteristică că, poate fi săvârșită de un funcționar sau de un salariat, care gestionează sau administrează bunuri, fapt constatat în speța dată, deoarece Bivol M. conform funcției și raporturilor contractuale a îndeplinit în privința mijloacelor financiare încredințate, împuterniciri de dispunere, administrare și păstrare (casier), fapt constatat prin contractul de răspundere materială deplină.

Tot la acest capitol se reține că, inculpata a transformat bunurile aflate în gestiunea sa, adică mijloacele financiare, într-un bun al său, trecând mijloacele financiare în stăpânirea sa, având posibilitatea de a se comporta față de bunurile delapidate ca un bun propriu. Caracteristic delapidării este nu numai însușirea bunurilor, dar și irosirea lui prin consumare, cheltuire, fapt constatat prin recuperarea integrală a prejudiciului cauzat prin infracțiune de către Bivol M.

Instanța de apel soluționând chestiunea cu privire la delimitarea delapidării de cauzarea de daune prin abuz de încredere, urma să țină cont de faptul că, drept delapidare sunt considerate acțiunile persoanelor care, conform funcțiilor lor de răspundere, raporturilor contractuale sau însărcinării speciale a proprietarului, îndeplinesc în privința bunurilor încredințate împuterniciri de dispunere, administrare, transportare sau păstrare. Subiectul infracțiunii de delapidare a averii străine trebuie să aibă calitatea specială de administrator. În sensul art. 191 Cod penal „*a administra*” înseamnă: 1) a avea dreptul de a da dispoziții cu privire la primirea, păstrarea sau eliberarea de bunuri; 2) a veni în contact direct și material cu bunurile altei persoane, datorită atribuțiilor administratorului, legate de primirea, păstrarea sau eliberarea bunurilor.

Astfel, situația creată se egalează cu nerezolvarea fondului apelului și condiționează necesitatea casării deciziei instanței de apel pe motivele și temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 11) Cod de procedură penală, avocatul Matușenco I. acționând în numele inculpatei, a depus referință, prin care exprimă opinia părții apărării asupra recursului depus de procurorul, menționând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, cu menținerea în vigoare a deciziei instanței de apel.

8. Judecând recursul ordinar, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că acesta urmează a fi admis, din considerentele arătate în contextul ce urmează.

Pornind de la prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, se relevă că, judecând recursul, instanța este în drept să-l admită, cu casarea totală a hotărârii atacate și cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, în cazul în care erorile judiciare nu pot fi corectate la această etapă a procedurilor.

Potrivit dispoziției art. 434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia. Prin alte cuvinte, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să dispună casarea integrală a acesteia, atunci când se constată admiterea unor erori de drept, care au dus, în consecință, la afectarea echității procedurii desfășurate în privința persoanei deferite judecării.

În aceeași ordine de idei, Colegiul penal lărgit menționează că, declanșând o continuare a judecării cauzei în fond, apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, adică odată exercitat are efect devolutiv complet, în sensul că provoacă un control integral atât în fapt, cât și în drept, instanța având posibilitatea de a da o nouă apreciere probelor acumulate în dosar. Respectiv, la judecarea apelului, instanța este în drept să cerceteze suplimentar probele administrate de prima instanță (care pot fi, de altfel, apreciate diferit față de felul cum au fost evaluate de prima instanță), pentru elucidarea adevărului și pentru formularea unei concluzii temeinice vizavi de acuzația imputată inculpatei prin actul de învinuire și cel de sesizare a instanței.

La caz, instanța de apel nu a analizat minuțios probele din dosar, nu a dat răspuns la toate capetele de cerere din apelul procurorului, a formulat mai multe concluzii care nu se conciliază cu dispozitivul deciziei, prin acestea nerezolvând fondul apelului declarat, după cum corect a remarcat și procurorul în cerere.

În general, pentru corectitudinea judecării prezentei cauze, era imperios de a fi supuse analizei și aprecierii toate probele acumulate în dosar, având în subsidiar în vedere faptul că procurorul supune criticii calificarea faptelor imputabile inculpatei. De altfel, în cadrul cercetării judecătorești se administrează probe anume pentru lămurirea faptelor și împrejurărilor importante cauzei, sub toate aspectele, în condiții de nemijlocire, publicitate și contradictorialitate, în scopul perceperii directe a probelor de către instanța de judecată pentru formularea opiniei vizavi de vinovăția persoanei trimise în judecată.

Din conținutul recursului desprindem că procurorul critică faptul că instanțele de fond nu au acordat deplină eficiență prevederilor legale și au conchis greșit asupra vinovăției lui Bivol M. mai întâi în temeiul art. 191 alin. (2) lit. d) Cod penal, după care în baza art. 196 alin. (4) Cod penal, bazându-se în acest sens preponderent pe aceleași probe, înțelesul cărora a fost distorsionat, mai mult ca atât, unele probe au fost doar

redate în conținutul hotărârii instanței de apel, fără a fi supuse unei aprecieri corespunzătoare.

Avocatul Matusenco I., în referința depusă în interesele inculpatei, contrazice argumentele procurorului din recurs prin următoarele: din declarațiile martorilor se confirmă că banii au fost puși în teaur de către Bivol M., care a fost dat sub alarmă la 12 mai 2012 în prezența paznicului, prin declarațiile reprezentantului părții vătămate Costaș N. se confirmă că inculpatei i-au fost transmiși banii pentru casele operaționale 1003 și 1004 în nominalul consemnat la f.d. 25, de aici nu este clară învinuirea imputată lui Bivol M. despre pretinsa delapidare de fonduri în sumă de 585245,94 lei, existând un decalaj destul de mare între sumele transmise inculpatei pentru casele operaționale nominalizate mai sus, și anume: 25673,83 lei, 3945 euro, 4813 dolari SUA, 9500 Ruble rusești și cele incriminate prin actul de învinuire. În pofida celor consemnate, urmează de ținut seama și de faptul că Bivol M. avea încheiat cu instituția bancară un contract de răspundere materială deplină, anume datorită acestui fapt ultima a întreprins toate măsurile necesare pentru recuperarea integrală a prejudiciului cauzat și pretins de către S.A. „FinComBank”.

Totuși, înainte de a purcede la expunerea de motive, care au stat la baza admiterii cererii de recurs și a casării integrale a deciziei instanței de apel, Colegiul consemnează că, încadrarea juridică a faptei are importanță atât pentru aplicarea corectă a legii penale, cât și pentru modul de desfășurare a judecății determinând, nu în ultimul rând, concordanța între conținutul legal al infracțiunii și conținutul constitutiv al acesteia. Mecanismul de încadrare juridică a faptei presupune implicit stabilirea textului din legea penală, care prevede și sancționează fapta socialmente periculoasă ce face obiectul cauzei penale.

În jurisprudența sa constantă Curtea Europeană a Drepturilor Omului reamintește cu fiecare ocazie posibilă că echitatea unei proceduri se apreciază în raport cu ansamblul acesteia. Vorbind despre importanța încadrării juridice a unei fapte, Colegiul face trimitere la cauza *Adrian Constantin contra României, hotărârea din 12.04.2011*, unde Curtea a statuat că dispozițiile art. 6§3 lit. a) din Convenție exprimă necesitatea acordării unei atenții deosebite notificării „acuzăției” aduse persoanei și îi recunoaște acuzatului dreptul de a fi informat nu doar cu privire la cauza acuzației ce i se impută, adică la faptele materiale de care este acuzat și pe care se bazează acuzația, dar și despre încadrarea juridică a acestor fapte, toate în mod detaliat.

În materie penală, o informare precisă și completă cu privire la acuzațiile aduse unei persoane și implicit cu privire la încadrarea juridică pe care instanța o poate reține împotriva sa, este o condiție esențială a echității procedurii.

Toate cele expuse au incidență directă asupra cauzei deferite judecății, iar pentru a statua asupra acestei concluzii, Colegiul a rezultat din următoarele raționamente.

Principala problemă adusă în discuție pe orice cauză penală se referă la vinovăția sau nevinovăția persoanei deferite judecății în raport cu faptele infracționale imputate acesteia prin rechizitoriu. Potrivit actului de sesizare a instanței, se constată că, în urma efectuării acțiunilor de investigare în vederea acumulării probatoriului, analizând probele,

procurorul a conchis asupra încadrării juridice a faptelor incriminate lui Bivol M. în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, *delapidarea averii străine, adică însușirea ilegală a bunurilor altei persoane încredințate în administrare, săvârșită cu folosirea situației de serviciu, în proporții deosebit de mari.*

Prima instanță a constatat că această învinuire, prin probele administrate, nu se confirmă și a dispus reîncadrarea acțiunilor imputabile lui Bivol M. în baza art. 191 alin. (2) lit. d) Cod penal, menționând în acest sens că partea acuzării a eșuat să demonstreze cu certitudine care a fost valoarea bunurilor însușite/sustrase, întrucât probele concludente din dosar nu dovedesc existența prejudiciului real cauzat părții vătămate, suma acestuia fiind compromisă prin actele de procedură și prin declarațiile martorilor.

Exceptând faptul că prima instanță a ajuns la concluzia reîncadrării acțiunilor inculpatei de la alin. (5) la alin. (2) al aceluiași articol, totuși fapta reținută de instanță este identică celei descrise în rechizitoriu. Totodată, contrar normelor general-diriguitoare a procesului penal, prima instanță a mai reținut că probele care stau la baza învinuirii formulate în privința lui Bivol M. sunt compromise și nu indică asupra prezenței elementelor componente ale infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) Cod penal, totuși în schimbul unei eventuale achitări sau încetări a procesului penal, se dispune reîncadrarea faptei la un alt aliniat.

Contrar statuărilor efectuate de prima instanță, Curtea de Apel a ajuns la altă concluzia vizavi de încadrarea juridică a faptei comise de Bivol M. și anume că aceasta se subscie dispoziției infracțiunii prevăzute de art. 196 alin. (4) Cod penal - *cauzarea de daune materiale în proporții deosebit de mari, prin abuz de încredere, dacă fapta nu constituie o însușire*, menționând că prima instanță a dispus greșit condamnarea inculpatei pentru delapidarea averii străine, nefiind demonstrat în acest sens elementul esențial al infracțiunii nominalizate, care se exprimă în – însușire, întrucât partea acuzării nu a prezentat nici o probă care ar dovedi că Bivol M. a însușit ilegal, în scop de profit, mijloace bănești în valută națională și străină ce aparțineau S.A. „FinComBank” în valoare totală de 585245,94 lei, ceea ce constituie proporții deosebit de mari.

Efectuând o analiză textuală a părții motivante a deciziei instanței de apel se impune conchiderea că aceasta nu cuprinde relevarea considerentelor și temeiurilor legale asupra concluziilor formate în rezultatul verificării sentinței contestate de procuror, în raport cu motivele invocate de acesta și circumstanțele reale ale cauzei. Or, în speță, era necesar ca în mod judicios, cu o argumentare temeinică și suficientă, să fie rezolvate problemele de drept apărute în cadrul judecării, cu excluderea contradicțiilor și incertitudinilor la care fac referire părțile, având în vedere că, lipsa unei motivări corespunzătoare dintr-o hotărâre judecătorească afectează grav echitatea procedurii.

Printre cele notate de instanța de apel în decizie urmează de evidențiat următoarele pasaje:

„Colegiul penal consideră dovedit cu certitudine că Bivol M. a prejudiciat relațiile sociale cu privire la patrimoniu, care au în conținutul lor un drept de creanță și relațiile sociale cu privire la libertatea manifestării de voință și minimul necesar de încredere.

Colegiul penal reține că la caz totuși nu a fost demonstrat, că Bivol M. a însușit mijloace bănești în valută națională și străină, ce aparțin S.A. „FinComBank” în valoare de 585245,94 lei, consideră că în acțiunile inculpatei Bivol M. este întrunită latura obiectivă a infracțiunii de cauzare de daune prin abuz de încredere, fiind atestată fapta prejudiciabilă manifestată prin acțiunea de cauzare de daune SA „FinComBank”.

Totodată, s-a constatat legătura causală dintre fapta prejudiciabilă menționată supra și urmările prejudiciabile, manifestate prin cauzarea de daune materiale în proporții deosebit de mari.”

Din economia textelor redată supra, se desprind următoarele concluzii: argumentele instanței sunt formulate într-o manieră mult prea generalistă, instanța uzând de noțiuni doctrinare pentru a descrie detaliat elementele infracțiunii prevăzute de art. 196 alin. (4) Cod penal, pe care însă a eșuat să le coroborează cu materialele nemijlocite ale cauzei deferite judecării, drept rezultat reținând că Bivol M. a comis infracțiunea de cauzarea de daune materiale prin abuz de încredere, cu folosirea situației de serviciu, în proporții deosebit de mari, nearătând concret cum a fost realizat elementul laturii obiective – adică circumstanțele săvârșirii infracțiunii, dacă fapta nu constituie o însușire, ceea ce are importanță crucială pentru calificarea faptei în baza art. 196 alin. (4) Cod penal.

Or, specific pentru infracțiunea prevăzută de art. 196 alin. (4) Cod penal este faptul că, latura obiectivă a acesteia are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă care este alcătuită din două acțiuni (inacțiuni): acțiunea sau inacțiunea principală care se exprimă în cauzarea de daune materiale; b) acțiunea sau inacțiunea adiacentă care se exprimă în înșelăciune sau în abuz de încredere; 2) urmările prejudiciabile sub formă de daune materiale în proporții mari; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile; 4) *circumstanțele săvârșirii infracțiunii: dacă fapta nu constituie o însușire.*

Cel de-al patrulea semn al laturii obiective a infracțiunii din art. 196 Cod penal - *circumstanțele săvârșirii infracțiunii: dacă fapta nu constituie o însușire* – are un caracter secundar, dar obligatoriu, întrucât anume aceste circumstanțe vin întru confirmarea ipotezei că fapta de cauzare de daune materiale prin înșelăciune sau abuz de încredere nu constituie o sustragere. În sensul legii, se consideră sustragere - luarea ilegală și gratuită a bunurilor din posesia altuia, care a cauzat un prejudiciu patrimonial efectiv acestuia, săvârșită în scop acaparator.

Tot aici se impune precizarea că, în cazul infracțiunii prevăzute de art. 196 Cod penal, de regulă, făptuitorul folosește bunurile proprietarului și îi cauzează acestuia daună materială în modalitatea prescrisă de dispoziția acestui articol adică fie prin înșelăciune fie prin abuz de încredere, însă bunul material rămâne a fi în continuare în proprietatea aceleiași persoane, ceea ce, la caz, nu a fost realizat, pentru că părții vătămate, conform *Actului de revizie a numerarului și a altor valori gestionate de punctul pentru schimb valutar a Filialei nr. 6, a Agenției nr. 1 Ialoveni, a S.A. „FinComBank”,* i-a fost cauzat un prejudiciu material în valoare de 585245,94 lei.

În continuare, Colegiul penal lărgit specifică că, pentru a încadra acțiunile inculpatei în baza art. 196 Cod penal, instanța de apel urma să demonstreze prin careva probe că nu

a avut loc însușirea banilor de către inculpata Bivol M., ci a fructului beneficiului, folosul utilizării banilor încredințați ei. În decizia atacată nu se regăsește o atare motivare precum că în urma acțiunilor inculpatei, să se confirme existența elementelor infracțiunii prevăzute de art. 196 alin. (4) Cod penal, care prevede intenția spre folosire temporară a bunurilor, de unde rezultă că prin decizia atacată faptelor săvârșite de inculpată li s-a dat o încadrare juridică greșită.

În acest sens, corect partea acuzării menționează în cererea de recurs precum că instanța de apel, deși în partea dispozitivă a deciziei recunoaște cauzarea prejudiciului în proporții deosebit de mari cu folosirea situației de serviciu, totuși nu a indicat care anume acțiuni ale inculpatei constituie componentă de infracțiune ce se încadrează în baza art. 196 Cod penal, astfel încălcând prevederile art. 394 alin. (1) Cod de procedură penală, potrivit cărora partea descriptivă a hotărârii de condamnare trebuie să cuprindă descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii.

În speță, atât în cadrul urmăririi penale, cât și pe parcursul judecării cauzei de către instanțele de fond s-a stabilit cu certitudine că, bunul patrimonial al părții vătămate în persoana Filialei nr. 6 a Agenției nr. 1 Ialoveni S.A. „FinComBank”, adică mijloacele bănești în sumă de 585245,94 lei, au dispărut din cadrul instituției financiare nominalizate în care aceștia erau deținuți, iar inculpata Bivol M. era responsabilă de păstrarea lor în siguranță.

Pe de altă parte, Colegiul evidențiază că, în cazul faptei incriminate la art.191 Cod penal, situația-premisă de încredințare în condiții de legalitate a bunurilor, care constituie obiectul material al infracțiunii, către subiectul delapidării averii străine formează particularitatea determinantă a acestei fapte infracționale. Această particularitate presupune că subiectul special al infracțiunii de delapidare a averii străine poate trece în folosul său doar bunurile care i-au fost date în grijă, în expectativa că acel subiect este demn de încredere.

Delapidarea este o infracțiune de rezultat (componentă materială) și se consideră consumată din momentul însușirii ilegale a bunurilor altei persoane, iar făptuitorul obține posibilitatea reală de a se folosi sau de a dispune de bunurile străine după dorință. Așadar, obiectul disputei din prezenta cauză constă în dovedirea sau nedovedirea faptului însușirii de către inculpată a bunurilor ce aparțineau S.A. „FinComBank”, unde Bivol M. activa la 12 mai 2012.

În rezumat la cele menționate supra, Colegiul penal lărgit constată că, instanța de apel urma să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate lui Bivol M., să verifice și să aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și în concluziile sale să prezinte raționamente forte, care au stat la baza răsturnării soluției de încadrare a faptelor imputabile inculpatei prin rechizitoriu din art. 191 alin. (5) Cod penal, în cele ale art. 196 alin. (4) Cod penal.

Potrivit art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală la judecarea apelului, instanța de apel trebuie să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, iar conform art. 417 pct. 8) Cod de procedură penală în conținutul deciziei instanța, de rând cu alte cerințe, trebuie să descrie temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date. Instanța de apel a ignorat aceste prevederi legale, adoptând o hotărâre neîntemeiată și nemotivată.

Nu în ultimul rând, se atrage atenția instanței de apel asupra modalității de constatare a faptei infracționale reținute în sarcina inculpatei Bivol M. în baza art. 196 alin. (4) Cod penal, în particular se evidențiază că instanța a conchis asupra vinovăției ultimei precum că aceasta:

„ ... La 12 mai 2012, Bivol M., activând în baza ordinului nr.598-C din 03 octombrie 2011 în calitate de casier-operator la Agenția nr.1, filiala nr.6 Ialoveni S.A. „FinComBank”, amplasată în or. Ialoveni str. Alexandru cel Bun 41, pe parcursul zilei, având intenția cauzării de daune materiale în proporții deosebit de mari, prin abuz de încredere, fără scop de însușire, folosindu-se de situația de serviciu, a cauzat daune materiale în proporții deosebit de mari, care constituie mijloace bănești în valută națională și străină, ce aparțin SA „FinComBank”, aflate în gestiune și care-i erau încredințați în conformitate cu obligațiile de serviciu în administrare - 269602,30 lei moldovenești, 13827 Dolari SUA, echivalentul în lei moldovenești - 164242,64 lei, 7960 EURO, echivalentul în lei moldovenești -122316,55 lei, 37500 ruble rusești, echivalentul în lei moldovenești - 14771,25 lei, 4050 lei românești, echivalentul în lei moldovenești - 14017,46 lei, 200 hrivne ucrainene, echivalentul în lei moldovenești - 295,74 lei, în total mijloace bănești în valută națională și străină în valoare de 585245,94 lei, astfel cauzându-i S.A. „FinComBank” - daună materială în proporții deosebit de mari.”

În primul rând, se reiterează că în descrierea faptei reținute în sarcina inculpatei pe art. 196 alin. (4) Cod penal, instanța a desconsiderat descrierea detaliată a tuturor semnelor laturii obiective a acestei infracțiuni, iar în al doilea rând, greșit a fost menționată locația Agenției nr.1, filiala nr.6 Ialoveni S.A. „FinComBank”, care potrivit rechizitoriului este amplasată în or. Ialoveni, str. Alexandru cel Bun 43 „a”.

O altă carență procesuală admisă de instanța de apel la întocmirea hotărârii vizează partea dispozitivă a acesteia, care nu corespunde întru-totul exigențelor legii procesual-penale. În particular, fiind vorba despre aceea că, în conținutul deciziei instanța a ajuns la concluzia că, prin probele din dosar, se confirmă vinovăția inculpatei de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 196 alin. (4) Cod penal, însă, având în vedere intervenirea prescriptibilității termenului de tragere la răspundere penală a lui Bivol M. pentru faptele infracționale comise, urmează a se dispune încetarea procesului penal. În dispozitivul deciziei, se dispune doar încetarea procesului penal în baza art. 196 alin. (4) Cod penal. În cazul în care în urma judecării cauzei se constată că persoana deferită judecării se face vinovată de careva fapte infracționale, faptul dat trebuie consemnat neapărat și în dispozitiv, după care urmând a fi dispus încetarea procesului penal, întrucât a intervenit termenul de prescripție prevăzut de art. 60 Cod penal.

Fiind consecvenți în cele expuse, se impune concluzia că instanța de apel, judecând

cauza, a analizat superficial circumstanțele de fapt și de drept ale acesteia și nu a pătruns în esență, nu a efectuat o investigație eficientă în vederea clarificării tuturor circumstanțelor care au importanță pentru justa soluționare a acestui caz, formulând niște concluzii contradictorii, generale și neîntemeiate cu privire la stabilirea vinovăției lui Bivol M. în baza art. 196 alin. (4) Cod penal.

Instanța de recurs consideră că soluția instanței de apel, în partea recalificării faptelor comise de inculpată din prevederile art. 191 alin. (2) Cod penal în cele ale art. 196 alin. (4) Cod penal, adică de la infracțiunea de delapidare a averii străine la infracțiunea de cauzare de daune materiale prin înșelăciune sau abuz de încredere, este afectată de erori de drept prescrise de pct. 6) și 12) din art.427 Cod de procedură penală or, greșit s-au apreciat și încadrat juridic faptele constatate în urma administrării materialului probatoriu.

În aceste împrejurări, Colegiul penal lărgit consideră că, erorile comise nu pot fi înlăturate de către instanța de recurs în prezenta procedură, deoarece instanța de recurs nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza în fond, substituind instanța care a judecat apelul cu încălcarea prevederilor legii penale și celei procesual-penale. Din atare considerente, încălcările enunțate determină incontestabil Colegiul să concluzioneze asupra necesității casării integrale a deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, în cadrul căreia urmează a fi apreciate toate probele în cumul, la justa lor valoare, pentru adoptarea unei soluții corecte, legale și întemeiate.

În mare parte soluția de a dispune rejudecarea se bazează pe statuările Curții Europene în speța *Năvoloacă c. Moldovei (Cererea nr. 25236/02)*, hotărâre din 16.12.2008, unde Curtea având a se pronunța asupra acestei cauze a considerat că chestiunile care urmau a fi hotărâte de către Curtea Supremă de Justiție nu puteau fi examinate în mod corespunzător, ca chestiuni ce țin de un proces echitabil, fără o apreciere directă a probelor prezentate de partea apărării și partea acuzării (*a se vedea Botten v. Norway, 19 februarie 1996, §§ 52 și 53, Reports of Judgments and Decisions 1996-I și Popovici, citată mai sus, § 72*). Respectiv, având în vedere că Curtea Supremă de Justiție nu are competența să facă o examinare directă a probatoriului administrat, ea are competența de a dispune rejudecarea cauzei de către instanța ierarhic inferioară. În cazul de față echitatea cere ca Curtea Supremă de Justiție să dispună rejudecarea cauzei.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care reglementează procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe corespunzător și în strictă conformitate cu prevederile legii penale și procesual-penale asupra tuturor circumstanțelor de fapt și de drept ale cauzei și să țină seama de cele invocate în prezenta decizie, să verifice și să aprecieze probele administrate în cauză, să le dea o apreciere corespunzătoare cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, să înlătore omisiunile admise și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

În subsidiar, se menționează că, prin Legea nr. 179 din 26.07.2018, în vigoare din 17.08.2018, au fost operate mai multe modificări la Codul penal, inclusiv acestea vizează și norma de incriminare din această cauză, art. 191 Cod penal, care urmează a fi luate în considerare de către instanța de apel odată cu rejudecarea cauzei.

9. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit

D E C I D E :

Admite recursul ordinar declarat de procurorul în procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 mai 2018, în cauza penală privind-o pe Bivol Mariana XXXXX, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată, pronunțată integral la 19 februarie 2019.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion

Judecător

Ghervas Maria

Judecător

Burduh Victor